

השוחר פרק שני חולין

לה

עין משפט נר מצוה

צה א מיי פ"ח מהל' שאר אבות הטומאה הלכה יא:
צו ב מיי שם ה"י: ופיי מהלכות מטמא משכב ומוטב הלכה ב':
צה ד מיי פ"ג מהל' שאר אבות הטומאה הלכה ב':
צח ה מיי שם ופ"ג שם הלכה ד':

שיטה מקובצת

א דאמרין ב' בתרא דיומא אל תטמאו בהם: ו' ואי מדר' יונתן וכו':
ב הוא דמיינתין לה והיא גופה: **ז** וקס"ד דכ"ש חולין: **ח** והא דאמרי' ב' ב"ש גבי והבשר לרבות: **ט** ג"ל דהאי מקשה סבר דטעמא דהאוכל שילשי הו' שני משום דכין:

רבינו גרשום

אסור לאכול ומותר ליגע. כלומר אסור לאכול תרומה ומותר ליגע. אלא קודש מקודש בלבד. כלומר אם אכל שלישי של קדש מדרס לפרושים. כלומר טמאים לחכמים כנגדים שחן מושב חוב:

דליכא כוית צכדי אכילת פרס. דחזיז אוכל תרומה צטומאת הגוף לא הו' אלא כוית ואין שום אכילה כשיעור מנטרפת בין כוית דכל איסורין ובין ככותבת ליה"כ אם שהה מתחלת אכילת השיעור ועד סופה יותר מכדי אכילת פרס שכן נתנה תורה שיעור לשהיית אכילה צבית המנוגע שהקפידה תורה בשהיה צו שיעור אכילה לטומא בגדים ואותה אכילה נשתערה בחזי ככר של עירוב והיא ד' צ"ס ובזניד הדמע תבלי תרומה מועטין וכי אכל מן המקפה פרס לא אכל מן התבלין כוית עד דאלך מן המקפה טפי מאכילת פרס ובטפי לא מנטרף כוית ואין כאן אכילת תרומה צטומאה אכל ראשון ושני אין נאכל צניז הדמע דאפילו בחולין מהני שני (א) ועוד דשני פסיל ליה לתרומה דפתיכא ביה כך שמעתי. וקשיא לי מ"מ היכי ספיתין ליה מידי דפסיל לגופיה לתרומה והא מוזכר הוא מלפסול את גופו דאמרין **אזכפ"ח** דיומא (דף פ:). אל תטמאו בהם ונטמאתם צס"ט מכאן לטומאת גוייה דאורייתא ואפילו למ"ד דרבנן איסורא מיהא איכא ועוד לישנא דהש"ס דפרין (גל:). ספיתין ליה מידי דפסיל ליה לגופיה משמע דלאו מתבלי תרומה פריך אלא מדספיתין ליה שלישי של חולין. ונ"ל דבחולין גרידא קאי רישא דמתניתין הראשון שחולין כו' והשלישי נאכל אפילו הוא נזיד הדמע ונגע בשני לטומאה וה"ל שלישי

נותר לאוכלו והא הכא כיון דנזיד הדמע הוא (י) על כרחיך שנעשה על טהרת תרומה וזהו למיכליה וה"ל חולין שנעשין על טהרת תרומה ואי אמרת שלישי דידהו פסיל גופא לתרומה ספיתין ליה להאי כהן מידי דפסיל לגופיה ואמי לתיכל תרומה אצתריה. הנח לנזיד הדמע דליכא כוית צכדי אכילת פרס הלכך לאו חולין שנעשו על טהרת תרומה הוא דלמאי קרית ליה צטהרת תרומה משום תבלין דפתיכי ביה הגהו לית זהו כוית תרומה צכדי אכילת פרס דמקפה הלכך לא צעי למיכליהו צטהרת תרומה והו' להו חולין גרידי: **אסור לאכול.** בתרומה: **ומותר ליגע.** והיינו נמי כדעולא (לה). אלא דעולא איירי בשלישי דחולין שנעשו על טהרת תרומה ורבי יוחנן (א) איירי בשלישי דתרומה עצמה: ה"מ. דאמרין פסל מלאכול דמשמע אכל מותר ליגע היכא דשלישי שאכל הוא חולין אכל תרומה לא ואי מדרבי צו: **אלא קדש מקודש.** אלא"כ היה שלישי של קדש מקודש דהאי שלישי (ב) עבד רביעי בקדש מעלה היא דרבנן דהא גבי מעלות דחומר בקדש קמי' להו (תגינה דף כ:). צה' מעלות אחרונות דאמרין התם (שם כא:). דלית להו דררא דטומאה מדאורייתא וכי תקיפו רבנן בשלישי דקדש מקודש הוא דתקון. ואע"ג דמיינתין לה בק"ו ממחוסר כיפורים לאו ק"ו דאורייתא הוא דהא משלכתי דתרומה הוא דמיינתין (א) והיא גופה לאו כתיבא צהדיא ואסקמכתי בעלמא הוא דמע דהא גבי מעלות תנייה וק"ו דכוותיה אמרינן במסכת סוטה צפרק כשם (דף טו:). דאמרין ק"ו מאוכל דהא מחמת טבול יוס דעבד רביעי בקדש והוא גופיה לאו מכתב כתיב ולא בק"ו אחי: **קדש מקודש.** קדש גמור שקדש גופו כגון צשר קרבן וחלות התודה שנשחט הזבח עליהם ומנחות שקדשו בכלי אכל שלישי של קדש המקודש בקדושת פה לא והכי מפרש צברייתא דמסכת טהרות צפ"ק (ה"ד) וכיון דלא עבד רביעי לא פסיל לגברא וקס"ד חוכ"ש חולין שנעשו על טהרת תרומה: **והא לאו קדש מקודש הוא.** וקפסיל ליה לגברא ואפילו שני נמי עבד ליה: **טומאה היא אכל הקדש.** ושלישי דידהי מספקין ליה בשני לגבי קדש ומש"ה פסיל לגברא: **מדרס לפרושים.** הרי הן אכל פרושין כמדרס הזב דמטמא אדם והני נמי מטמו להו מדרבנן: **פרושין.** אוכלי חולין צטהרה:

שמה

אבל תרומה בנגיעה נמי אסור. אע"ג דאין עושה רביעי ה"א לאסור ליגע דגורין שלא יצא לאכול: **האובל** שלישי של חולין שנעשו על טהרת הקדש מהור **לאובל** בקדש. כמו שאינו עושה רביעי והא דנקט אוכל ולא נקט מגע שאינו עושה רביעי אם נגע בקדש צטומא נקט (א) דהאוכל חמור מנגע דהא אוכל את שלישי

הו' שני לקדש וא"ת לענין מאי הו' שלישי כיון דאוכלו הו' טהור אפילו לאכול בקדש וגם אם נגע בקדש אינו עושה רביעי ונראה דנ"מ לבי הא [דמתן] (דמניה) צפרק קמא דטהרות השרץ מטמא שלשה ופוסל אחד בקדש צהיח קדש אמרו בקדש מקודש כמו חלות תודה ורקיקי מיר שנשחט עליהן הזבח והמנחות שקדשו בכלי אכל חלות תודה ורקיקי מיר שלא נשחט עליהם אכל ונמנחות שלא קדשו בכלי אינן לא קדש ולא חולין אלא הרי הן כתרומה והשרץ מטמא בהן שנים ופוסל אחד והשתא לענין זה יש בהן שלישי דשזב אין שומטין עליהם הזבח ואין מקדשין הנמנחות בכלי דמו לא חו' לקדושת הגוף וא"ת רבי יצחק כמאלן לא כר"א ולא כרבי יהושע דלרבה צר צר חנה לרבי יהושע אין בהן שלישי כלל ולעולא הא דקאמר רבי יהושע שלישי שני לקדש (א) היינו אף לחולין שנעשו על טהרת הקדש אי כר"א הא אמר שלישי שלישי ונ"ל דקסבר רבי יצחק דר"א ורבי יהושע לא איירו אלא בשלישי של חולין שנעשו על טהרת תרומה שטהרתה טומאה היא אלא הקדש אכל (א) אוכלין שלישי של חולין שנעשו על טהרת הקדש טהור לאכול בקדש וא"ת תקשה ממניתין דטהרות לרבי יצחק דקתני שלישי צטהרתה פוסל ופירשתי לעיל דאיירי בנעשה על טהרת הקדש וי"ל דמסקינן תנאי היא:

אין דבר בו' אלא קדש מקודש בלבד. מה שפירש צקונטרס רביעי בקדש מעלה דרבנן היא מוקתני לה צה' מעלות אחרונות צחומר בקדש דלמך התם דלית להו דררא דטומאה דאורייתא אין נראה דהא חשיב נמי צה' מעלות אחרונות כלי מנטרף מה צטהורו לקדש וצירוף הו' דאורייתא לרבי (א) יוחנן דספ"ק דפסחים (דף ק"ג טו). ואפילו רבי חייא צר אצבא דפליג עליה התם ואמר צירוף דרבנן הוא הא איהו מוקי לה כר"ע ור"ע ס"ל שלישי בחולין דאורייתא וא"כ רביעי בקדש נמי דאורייתא דקרי כאן והצטר אשר יגע בכל טמא לא יאכל (א) והא דקרי רביעי בקדש צפרק (א) כל שעה (דף כה). מעלה בעלמא לאו משום דהו' מדרבנן דהא צביא כפרמו אוכל בקדשים קרי ליה נמי התם (א) מעלה אע"ג דהו' דאורייתא כדדרשינן בהערל (צמנות עד:). וקאמר נמי התם דהוצטר לרבות ע"ס ולבונה הו' מעלה וקמן (דף לו). מוכיח מיייה דחיבת הקדש דמכשרת דאורייתא והא דלמך בפי' (א) (כל הפסולים) (וצמ"ס דף לה) גבי והצטר לרבות ע"ס ולבונה לפסולא בעלמא לאו פסולא בעלמא דרבנן אלא למימר דלאו למלקות דלא יאכל מרבה ליה אלא ליפסל מהקרבא קאמר דמקבל טומאה ועלולם פסולה דאורייתא והא דלמך צפרק חומר בקדש (תגינה דף כא:). דה' אחרונות לית להו דררא דטומאה דאורייתא ר"ל ל"ג דאורייתא ואפילו גרסינן דאורייתא ה"פ דכה"ג בחולין ליכא דררא דטומאה דאורייתא דרחוק הוא מטומאה ומה שמדקדק צקונט' צפסחים דלא משכח רביעי בקדש למ"ד טומאת משקה לטומא אחרים לאו דאורייתא ואין אוכל מטמא אוכל דהיאך יכול לצבא לדי רביעי שרץ כלי וכלי אוכל ואוכל משקה הרי אין כאן אלא שלשה ואין זה קושיא דמשכחת ליה שפיר ע"י ע"ס ולבונה ואע"ג דר"ל מיבעי ליה לקמן אי מהני חיבת הקדש למימני ציה ראשון ושני ההוא אמורא דלמך צפסחים דאין אוכל מטמא אוכל סבר דמונין צו ראשון ושני

ור"ל סבר דאוכל מטמא אוכל: **בחולין** שנעשו על טהרת תרומה ואמאי הא לאו קדש מקודש הוא. ונ"ל דהאי מקשה סבר דטעמא (א) הוא דהאוכל שלישי שני הו' משום דכיון דלא נזהר לשומרו מליטמא וליגע בשני איכא לספוקי נמי דלמא נגע צראשון וסבר כעולא צדנעשו על טהרת הקדש נמי שלישי שני מהאי טעמא ולית ליה דטהרתה של תרומה טומאה היא אלא קדש אלא שמירת תרומה חשיבא לשמירה אלא קדש ורבי יצחק משני דוקא בשלישי הנעשה על טהרת תרומה הו' אוכלו שני דטהרתה טומאה היא אלא הקדש אכל שלישי הנעשה על טהרת הקדש הו' אוכלו טהור לאכול בקדש כמו שאינו עושה רביעי ולדידיה תרומה טהורה נמי מטמאה קדש ולהכי קאמר מנא תימרא דממאי דשלישי שני אין להוכיח לפי צברת המקשה ומיימי מצבדי אוכלי תרומה מדרס לאוכלי קדש ואין נראה לו לחלק בין מדרסות לפירי ורצא משני דיש לחלק ולא חיישינן צפירי שמה נגע צמדרס נ"ל: שמה

(א) וצמ"ס לטו: [ונשח איתא יוחנן]. (ב) תגינה יח: [נדח לג:]. (ג) ויקרא יא: (ד) ע"כ על טהרת תרומה כ"ל. (ה) כ"פ: (ו) כ"פ: (ז) יומת, (ח) מאי לאו דנע צו. רש"ל, (ט) צ"ל חומר בקדש, (י) צ"ל צ"ל ש"ל שעה דף לה, (יא) ג"ל צ"ל שמה דף מ: [י]. (יב) ונש"ח חו"ט פסחים יט. ד"ה אלמא חו"ט תגינה כג: ד"ה והא חו"ט מנחות כה. ד"ה יא"ו חו"ט וצמ"ס לה. ד"ה ואפילו,

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ללכא כוית וכו' דלפי' בחולין מהני שני. י"ב פ"י כשנעשו על טהרת תרומה: (ב) ד"ה אלא וכו' דעבדי: (ג) תוס' ד"ה האוכל וכו' אכל אוכל שלישי: (ד) ד"ה אין ק"ו וכו' ל"י חנן דספ"ק דפסחים ואפי' רבי חייא צר אצבא אמר ר' יוחנן דפליג:

הנהגות מהר"ב

רנשבור

(א) ר"ה האוכל וכו'. דהאוכל חמור מנגע דהא. י"ב ע"ן מהרש"א מהדורא תמלא שטון האמת וללא כתמת מהר"מ שם: [ב] בא"ד היט' אף חולין שנעשו על טהרת הקדש. י"ב ע"ן מהרש"א מהדורא תמלא הוא שם שלא מקומי:

מוסף רש"י

האוכל שלישי של תרומה עצמה. ויש שלישי של חולין שנעשו על טהרת תרומה. אסור לאכול ומותר ליגע. בתרומה, דלוי נעשה גופו אלא שלישי כמו המאכל שאכל אסור לאכול תרומה אכל מותר ליגע (בחיים טו). מדרס. אכ הטומאה לטמא אדם וכלים מדרס הזב שמטמא אדם וכלים ככתבי (ויקרא טו) ואם אשר יגע במשכבו יבטל נגדו, לפרושי. לאוכלי חולין צטהרה (תגינה יח:). כלומר כשם שמדרס מטמא אדם ובגדים כך נגדי עט האין מדרס לפרושים (נדח ג:). לאוכלי חולין, וכל אלו מעלות מדרסי טפרים שאמרו שאין שמירת טהרתן של אלו חשובה שמירה אלא אלו, ומתוך שהן אלו אלא אלו כאלו לא עמריה, גזרו בהן בנגדיהן שמה יצבה בהן אשמו מנה והרי הן מדרס הנדה (תגינה שם).

השוחר פרק שני חולין

לו.

עין משפט נר מצוה

קד א מיי פ"א מהל' מעלה ה"ט:
קח ב ג ד מיי פ"א מהל' טומאת אוכלין הל"ג:
קו ה מיי פ"א מהל' אבות הטומאה הל"ג ופ"ג הל"ד ועין בכ"מ:
קז ו מיי פ"א מהל' טומאת אוכלין הל"א:

שיטה מקובצת

אן צריך של מנחות. ג"ב בערך צד פ"י פסולת הסלת כמו סוכין וכיוצא בו: פ פרט לזמן קילוח הדיב משמע דם שהוא נעשה חלל ממנו הוא דהוי משקה פרט לזמן קילוח המקו את הבהמה: ג וינתן בתחלת שחיטה: ד על הדלעת של תרומה: ה ו אחי"א אמר תולין: ו קורטי קמח הצבור במנחה ג"ב נ"א במחבת: ז כלומר אם נטמא מטמא אחרי"ם או לא אבל בעצם ולבונה פשיטא דאין מוני"ם. כך מצאתי בקצת פירושי כתיבת יד: ח פשטה ה"ה"ה: ט כתיב משמע בשר תאכל ולא חלב דם: י ו אחי"א ויצרף כלי לענין הכשר: יא מרחיב כף אחת דררשי עשה:

רבינו גרשום

הואיל ואסורין בגויה ועבודה כלומר דכתיב לא תבדו בכבוד שורך וכו' אפי' בעל מוס: פרט לדם קילוח. אפי' בתחלת שחיטה כשמקלה הדיב מחמת חיותא של בהמה דלאו חשבוב דם חללים: ר אחי"א אמר תולין כלומר תולין לא אוכלין ולא שורפין: הבל מודים היכא דאיתיה לדם מתחלה ועד סוף [מכשרין]. כלומר דחשוב לדם שחיטה דם חללים הוא: צריך של מנחות. כלומר יבש שאינו בלול בשמן ונטמא: מונין בו ראשון ושני. כלומר דאם הוא ראשון מטמא שני בקדש ואם שני מטמא שלישי או לא:

ס"קא דעתך אמינא הואיל ואסירי בגויה ועבודה כו'. תימה
הא גזיה עלמא שריא כשעבר וגזו דתוצה ולא תגזו קאמר דמתן צפרק הלוקח צהמה (צטורות כה). שער צבור בעל מוס שנשר והניחו צחלון ואח"כ שטמו עקביא צן מהללאל ממיר (א) וצתלוש נמי פליגי כדמוכח התם צקוף פירקין (דף טו). ואפילו רצנן דלסרי מפרש התם צגמרל גזירה משום דלמא אחי ללשהויי אכל מדאורייתא שרי א"כ אפילו דם שינל ממייס קודם שחיטת הרוצ למה יאסר וכל שכן אחר שחיטה דלזו שרי אפילו לגזו כדמשמע צפ"צ דצטורות (דף טו):

ו"ל דס"ד למיכר דם משום דררשינן צשר ולא חלצ ויהוה הדין דהוה דרשינן ולא דם ולא דמי לגזיה דשריא לגזיה מתוצה נפקא דמשמע תוצה ולא תגזו אכל כאן ואכלת צשר כתיב משמע צשר יו ולא חלצ ודם ולאסור אף בהגאה אחל אע"ג דאין דררשה מיוצטת על דם כמו על חלצ דשרי צאכילה מ"מ דם נמי צר אכילה הוא והל דלל מיימי הכל צשר ולא חלצ רישא דמילתא נקט אי נמי הכי פירושו הואיל ואסירי צגזיה ועבודה ואפי' לענין מלקות כמו קודם שנפסלו (א"ח) כדתנן (צטורות דף טו): הגזוז והעובד סופג את הארבעים וכיון דהחמירה תורה כל כך ראו לדרוש נמי צשר ולא דם וכן משמע צפ"ק דצטורות (דף טו): דלאסור חלצ דבעי למידק מנייה דחלצ חולין שרי מדאכטרינן ללסור חלצ צפסולי המוקדשין מצשר ולא חלצו: י ד"ח חללים ישתה פרט דם קירוח. פירש הקונטרס דדם חללים משמע שהיא נעשית חלל ממנו ודם קילוח אין הנפש יוצאה צו אלל מטיפה המשחרת ואילן שהוא אחר הקילוח וקשה דצכריתות (דף טו):

משמע דלמ"ד מטיפה המשחרת ואילן לא אמת למעוטי דם הקילוח והכי איתא התם צפרק דם שחיטה (ג"א טו) איתמר אחיו דם הקזה שהנשמה יוצאה צו רצי יוחנן אמר כל זמן שמקלה וריש לקיש אמר מטיפה הקזה שהנשמה יוצאה צו ר"ז שמקלה יאל דם התמלית מפני שהוא שותת מנאי לזו אפילו ראשון ואחרון לא למעוטי טיפה המשחרת ולי לר"ל למעוטי דם קילוח קאמי לעולם מקשי ליה צרייתא אלל לכ"ע דם קילוח נשמה יוצאה צו ודם הקזה צתחלה יוצא שחור ואח"כ יוצא ארום הכל צלל קילוח ולצקוף מקלה ואחר הקילוח מתמעט ושותת ויורד צסמוך וכל זמן שמקלה דקאמר ר' יוחנן היינו אמנעי ולריש לקיש הוא דם שהנשמה יוצאה צו משכלה המשחרת ומתחיל להאדים אע"ג שעדיין אינו מקלה והשתא פריך לריש לקיש מצרייתא דקתני יאל דם התמלית מפני שהוא שותת וה"ו שותת ומשני לא למעוטי דם המשחרת והכא לגזי הכשר זרעים לכך אינו מכשיר משום דדם חללים כתיב ולא מיקרי דם חלל אלל אמת שיואל אחר מיתה שנעשה צבר חלל פרט לדם קילוח שאינו לאחר מיתה וכן פירש צקונטרס צכריתות (דף טו). והרי דם התמלית שנשפך כמים ואינו מכשיר א"ל הנח לדם התמלית דאפילו צחולין נמי לא מכשיר דלמר קרא כי דם הוא הנפש דם שהנפש יוצאה צו קרוי דם וכו': צצרי"ד של מנחות מונין בו. פירש צקונטרס קורטי קמח הצבור (דף טו) ויטרף כלי לענין הכשר כולו כמו שמנרף לענין טומאה מדכתיב כף אחת יאל דרשינן עשה הכתוב לכל מה צצכף אחת דמנחה וצללת צכלי שרת כדמוכח צפרק קמח דמנחות (דף טו). דלמר רצי יוחנן צללה זר כשרה חוץ לחומת העזרה פסולה ומפרש טעמא דכיון דקדושת כלי היא נהי דכהונה לא צעי פנים מיהא צעיא ועוד דלא שייך חיבת הקדש אלל היכא שנשפך צכלי שרת כדמוכח צריש המנחות והנפסים (סא סא). דקאמר ע"ס כל כמה דלא משפי להו צגזירין לא מתכשרי ולצונה נמי כל כמה דלא מקדש צכלי לא מתכשרא והל דלמר צההיא פירקא (קצ: גצ) פרה דמיטמא אע"ג דכל העומד לשרוף כשרוף דמי והויא כעפרא משום דחיבת הקדש משויא ליה אוכל והתם ליכא קדוש כלי שאני פרה הואיל ועשו צה שחיטה והואה כעין קרבן וגם משום חומרא דפרה החמירו שהני צה חיבת הקדש וי"ל דמייירי הכא צעלא נתן עדיין שמן צמנחה צתחלה כשהסולת י צציסה וכמ"ד ט מדת יבש נתקדשה והויא מנחה קדושה צלא שמן או צמנחת חוטא או צמנחת קנאות דליכא שמן ונתקדש הסולת צכלי ולא נתן צו מים כלל ומיהו לשון צריד משמע מקמתה למה ומקמתה יבשה וה"ו דהוה מני למיבעי צצשר קדש שלל צה צמים דדם קדשים לא מכשיר (א):

הואיל ואסירי צגזיה ועבודה. דכתיב (דף טו): **פרט לדם קילוח.** צשמקין את הבהמה צתחלה דם שותת צטיפה אחת או שמים ואח"כ הוא מקלה ואח"כ הוא משחרר והכי קיימא לן צכריתות (דף טו). ומניח התם אחיו

ס"ד אמינא הואיל ואסירי בגויה ועבודה דמן לבעי קבורה קמשמע לן (ט) תנא דבי רבי ישמעאל יודם חללים ישתה פרט לדם קילוח שאינו מכשיר את הזרעים ת"ר השוחט והתיו דם על הדלעת רבי אומר הוכשר רבי חי"א אומר תולין א"ר אושעיא מאחר שרבי אומר הוכשר ור' חי"א אומר תולין אנו על מי נסמוך באו ונסמוך על דברי ר"ש שהיה ר"ש אומר שחיטה מכשרת ולא דם אומר רב פפא הכל מודים היכא דאיתיה לדם מתחלה ועד סוף כולי עלמא לא פליגי דמכשיר כי פליגי צבנתקנה דדם בין סימן לסימן רבי סבר צישנה לשחיטה מתחלה ועד סוף והאי דם שחיטה הוא רבי חי"א סבר צאינה לשחיטה אלל בסוף והאי דם מכה הוא ומאי תולין תולין הדבר עד גמר שחיטה אי איתיה לדם בסוף שחיטה מכשיר ואי לא לא מכשיר ומאי באו ונסמוך על דברי ר"ש לר"ש לא מכשיר לרבי חי"א מכשיר בנתקנה מיהו (ט) אשור להדדי מר לא מכשיר ומר לא מכשיר הוה ליה רבי חד ואין דבריו של אחד במקום שנים רב אשי אמר יתולין לעולם משמע ונתקנה לר' חי"א ספוקי מספקא ליה אי ישנה לשחיטה מתחלה ועד סוף או אינה לשחיטה אלל בסוף ומאי תולין לא אוכלין ולא שורפין ומאי באו ונסמוך על דברי ר"ש לר"ש לא מכשיר לרבי חי"א ספיקא לענין שריפה מיהו שוו להדדי מר לא שריפה ומר לא שריפה הוה ליה רבי חד ואין דבריו של אחד במקום שנים והכי קאמר כגון זאת תולין לא אוכלין ולא שורפין צבעי ר"ש בן לקיש י צריד של מנחות מונין בו ראשון ושני או אין מונין בו ראשון ושני כי מהניא חבת הקדש לאפסולי גופיה למימנא ביה ראשון ושני לא או דלמא לא שנא א"ר אלעזר ת"ש מכל האוכל אשר יאכל וגו' יאוכל הבא במים הוכשר אוכל שאינו בא במים לא הוכשר אמו רבי שמעון בן לקיש לית ליה אוכל הבא במים רבי שמעון בן לקיש הכי קמיעביא ליה חבת הקדש בא במים דמי או לא רבי אלעזר נמי מיתורי קראי קאמר מוכרי כתיב וכו' יוחנן מים על זרע מכל האוכל אשר יאכל למה לי לאו

הואיל ואסירי צגזיה ועבודה. דכתיב (דף טו): פרט לדם קילוח. צשמקין את הבהמה צתחלה דם שותת צטיפה אחת או שמים ואח"כ הוא מקלה ואח"כ הוא משחרר והכי קיימא לן צכריתות (דף טו). ומניח התם אחיו דם על הדלעת רבי אומר הוכשר רבי חי"א אומר תולין א"ר אושעיא מאחר שרבי אומר הוכשר ור' חי"א אומר תולין אנו על מי נסמוך באו ונסמוך על דברי ר"ש שהיה ר"ש אומר שחיטה מכשרת ולא דם אומר רב פפא הכל מודים היכא דאיתיה לדם מתחלה ועד סוף כולי עלמא לא פליגי דמכשיר כי פליגי צבנתקנה דדם בין סימן לסימן רבי סבר צישנה לשחיטה מתחלה ועד סוף והאי דם שחיטה הוא רבי חי"א סבר צאינה לשחיטה אלל בסוף והאי דם מכה הוא ומאי תולין תולין הדבר עד גמר שחיטה אי איתיה לדם בסוף שחיטה מכשיר ואי לא לא מכשיר ומאי באו ונסמוך על דברי ר"ש לר"ש לא מכשיר לרבי חי"א מכשיר בנתקנה מיהו (ט) אשור להדדי מר לא מכשיר ומר לא מכשיר הוה ליה רבי חד ואין דבריו של אחד במקום שנים רב אשי אמר יתולין לעולם משמע ונתקנה לר' חי"א ספוקי מספקא ליה אי ישנה לשחיטה מתחלה ועד סוף או אינה לשחיטה אלל בסוף ומאי תולין לא אוכלין ולא שורפין ומאי באו ונסמוך על דברי ר"ש לר"ש לא מכשיר לרבי חי"א ספיקא לענין שריפה מיהו שוו להדדי מר לא שריפה ומר לא שריפה הוה ליה רבי חד ואין דבריו של אחד במקום שנים והכי קאמר כגון זאת תולין לא אוכלין ולא שורפין צבעי ר"ש בן לקיש י צריד של מנחות מונין בו ראשון ושני או אין מונין בו ראשון ושני כי מהניא חבת הקדש לאפסולי גופיה למימנא ביה ראשון ושני לא או דלמא לא שנא א"ר אלעזר ת"ש מכל האוכל אשר יאכל וגו' יאוכל הבא במים הוכשר אוכל שאינו בא במים לא הוכשר אמו רבי שמעון בן לקיש לית ליה אוכל הבא במים רבי שמעון בן לקיש הכי קמיעביא ליה חבת הקדש בא במים דמי או לא רבי אלעזר נמי מיתורי קראי קאמר מוכרי כתיב וכו' יוחנן מים על זרע מכל האוכל אשר יאכל למה לי לאו

הואיל ואסירי צגזיה ועבודה. דכתיב (דף טו): פרט לדם קילוח. צשמקין את הבהמה צתחלה דם שותת צטיפה אחת או שמים ואח"כ הוא מקלה ואח"כ הוא משחרר והכי קיימא לן צכריתות (דף טו). ומניח התם אחיו

(א) [כתיבות כ"ג]. (ב) [לעיל כ"ט: ט"ז]. (ג) [ב"ק ע"ב]. (ד) [פסחים כ. מנחות ק"ב]. (ה) [דברים י"ג]. (ו) [ר"ש]. (ז) [ש"ס]. (ח) [ג'ל' דמניח]. (ט) [וישע מוס' צכורות כה. ד"ה ע"ג]. (י) [פסחים י"ג]. (יא) [פירש"י הוא כלי שרת שנוללן צו המנחה ועין כש"ל פי הערוך]. (יב) [מנחות ג].

תורה אור השלם

1. דן עם בבלאי יקום וכו' יתנשא לא ישבב עד יאכל טרף ודם חללים ששתה: במדבר כג כד מפל האבל אשר יאכל אשר יבוא עקיו מים יטמא וכל משקה אשר ישותה בכל בלי יטמא: ויקרא יא לר 3. ובי נתן מים על זרע ונפל מןהקבל עקיו טמא הוה דא קבם: ויקרא יא לח

הגהות הב"ח

(א) גמ' מיהו שור כלי' ואתו א' נמחק: (ב) תוס' ד"ה סלקא וכו' עקביא צימ דמור ובחולש נמי: (ג) ד"ה צריד וכו' דם קדשים לא מכשיר ויש לומר דנקט צריד של מנחות לפי שרגילים לזיהר שלא יגע בהם מים משום חמץ הס"ד:

הגהות מהר"ב רנשבורג

(א) ת"ח ס"ד אמינא וכו'. כמו קודם שנפסלו כדתנן ר"צ עין צכורות דף טו ע"ב ודף ט"ז ע"א:

מוסף רש"י

ודם חללים ישתה. דם יוצא מן החללים. כלומר לאחר מיתה קרוי משקה. פרט לדם קילוח. שאינו לאחר מיתה. דהוה דם הנפש ואינו קרוי משקה ואינו משחרר את הרוחם (כריתות כ"ב). ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף. הכל קרוי שחיטה (ע"ל כ"ט). אינה לשחיטה אלל בסוף. אין השחיטה קרויה שחיטה אלל כסופה (שם) וכענין ב"ק ע"ב. צריך של מנחות. יבש על מנחות. מקום שלל נעט לשם שמן (פסחים כ). קאת מן הסולת שלל נעט בשמן ולא הוכשר ונעט צו שרף. מונין בו ראשון ושני לצדף טה את שני (מנחות ק"ב).